

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku J. L. i B. L.

przy uczestnictwie Skarbu Państwa: Ministra Finansów, Starosty O. i Dyrektora Ośrodka Doskonalenia Zawodowego Kadr Celnych i Skarbowych w O.

o rozgraniczenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 kwietnia 2008 r.,

zażalenia wnioskodawców

na postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 29 maja 2007 r., sygn. akt IV Ca (...),

oddala zażalenie i nie obciąża wnioskodawców kosztami postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy W. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawców z powodu nieopłacenia jej opłatą stałą (art. 398⁶ § 2 w związku z art. 130² § 3 k.p.c.).

W zażaleniu radca prawny, zarzucając, że nie było podstaw do zastosowania rygору przewidzianego w art. 130² § 3 k.p.c., ponieważ skargę kasacyjną wnieśli osobiście wnioskodawcy, wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dla oceny podniesionego w zażaleniu zarzutu kluczowe znaczenie ma kwestia rozumienia użytego w art. 130² § 3 k.p.c. pojęcia „wniesienia” wymienionych w tym

przepisie pism. Wykładnia tego pojęcia była już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. W uzasadnieniu uchwały z dnia 13 kwietnia 2007 r., III CZP 158/06 (Biul. SN 2007r., nr 4, poz. 9) Sąd Najwyższy uznał, że dla oceny, kto w rozumieniu art. 130² § 3 „wnosi” pismo nie jest istotne jego autorstwo, lecz oznaczenie osoby wnoszącego pismo, które określa podpis wnoszącego pismo. Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym zażalenie podziela to stanowisko. To oznacza, że odrzuconą skargę kasacyjną – wobec przyznanego przez skarżących faktu, że została ona podpisana przez ich profesjonalnego pełnomocnika procesowego – wniósł radca prawny, a nie wnioskodawcy osobiście. W konsekwencji zarzut, że nie było podstaw do zastosowania rygoru przewidzianego w art. 130² § 3 k.p.c., gdyż skargę kasacyjną wnieśli osobiście wnioskodawcy, należało uznać za chybiony.

Zaskarżonego postanowienia nie podważają podniesione w zażaleniu okoliczności tłumaczące niedopełnienie przez radcę prawnego obowiązku uiszczenia należnej od skargi kasacyjnej opłaty stałej, gdyż przewidzianą w art. 130² § 3 k.p.c. podstawę odrzucenia skargi kasacyjnej stanowi samo jej wniesienie bez opłaty stałej. Mogą one natomiast nabrać znaczenia w ewentualnym postępowaniu o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej. Chybione jest także odwołanie się skarżących do rozstrzygnięcia zawartego w przytoczonej uchwały III CZP 158/06, ponieważ dotyczy ono innej sytuacji procesowej (osobiste wniesienie przez stronę skargi kasacyjnej, w przeciwieństwie do apelacji, jest niedopuszczalne z powodu braku zdolności postulacyjnej).

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).